

HET WORMGAT

Boek I

Het Bloedverbond

Iris Fontijn

HOOFDSTUK I

Het verbond

1.

Het grote huis in Baarle-Hertog lag verscholen tussen lommerrijke kastanjabomen en werd zo onttrokken aan het oog van voorbijgangers. Merels overgrootvader had het domein en het huis in 1886 gekocht en het was maar weinig veranderd. De woning, die eigenlijk op een klein kasteel leek, stond helemaal aan de grens van het dorp en was aan de rechterkant omgeven door een grote sloot. Merel hoorde de eenden soms snateren tot in de keuken.

Vandaag rook de enorme tuin naar nat gras; Merel snoof de geur begerig op. Ze liep traag het tuinpad op en streelde ondertussen de dikke kat Vanille. Die was op een winterse dag verzeild geraakt in de tuin en sindsdien was hij nooit meer van haar zijde geweken. Hoewel ze er werk van gemaakt had om de kat terug te bezorgen aan de rechtmatige eigenaar, had dat geen succes opgeleverd en eigenlijk was ze daar blij om. Ze was snel gehecht geraakt aan de kater, die ze Vanille noemde omdat zijn vacht het aroma droeg van dit kruid. En Merel hield van kruiden. Haar vader had haar een stuk grond gegeven, pal voor de kastanjabomen, waar ze deze zelf kon telen. Ze miste haar oma enorm, van wie ze innig gehouden had en die al meer dan een jaar geleden overleden was. Met haar had ze de liefde voor de tuin gedeeld. Uren kon ze de blaadjes van haar planten zorgvuldig schoonmaken. Dan liep ze ermee naar de kleine serre en hing de kruiden op in bundels om ze te laten drogen. Nadien stampte ze de broze, verdroogde blaadjes in de vijzel fijn en voegde zuivere glycerine toe. Met dit mengsel vulde ze kleine potjes waar ze zorgvuldig labels op plakte. Ze maakte eigenhandig alerhande schoonheidszalfjes die ze uitdeelde aan al haar vrienden. Al-

lemaal beweerden ze dat hun huid gladder werd en de puistjes verdwenen. Het was haar grote droom om later een eigen zaak te openen met natuurlijke kruiden, geschikt voor allerlei doeleinden. Wanneer een van haar vrienden ziek was, bracht ze kruidenmengsels die de pijn konden verlichten.

Merel keek bedenkelijk naar de lucht. De lage, witte wolken kleefden dicht bij elkaar en kleurden langzaam donkergrijs. Het was al de zesde dag op rij dat er regen viel en even kreeg ze spijt dat ze niet met haar ouders naar Egypte was meegegaan. Ze voelde de eerste druppels al en liep met versnelde pas terug naar het grote huis, waar een dienstmeisje naarstig in de weer was met het zemen van de ramen.

“Laat die ramen toch, Maria, ze worden dadelijk toch vuil door de regen!”

“Nee, het is vandaag de poetsdag voor de ramen, dus ze zullen ge-poetst worden!” antwoordde Maria uit de hoogte.

Merel haalde haar schouders op en liep door de achterdeur het huis in. Ze was er zeker van dat Maria deze opdracht moest uitvoeren van haar tante Charlotte, die in de linkervleugel van het huis woonde. Ze was de ongehuwde, jongere zus van haar moeder en woonde al bij hen in voor Merel geboren werd.

Charlotte bracht haar dagen door met pianospelen, dansen en romans lezen. Ze was een lieve vrouw, van wie verwacht werd dat ze bij afwezigheid van haar ouders op haar lette. Helaas leefde Charlotte in haar eigen wereldje. De helft van de tijd wist ze niet eens of Merel thuis was. Soms bleef ze dagen in haar vertrekken, dan verscheen ze plots beneden om Rosita, de inwonende huishoudster, en Maria bevelen te geven, waarna ze weer even abrupt verdween als ze gekomen was.

Merel had eigenlijk medelijden met Charlotte, die haar passie voor ballet had moeten opgeven toen ze op vijftienjarige leeftijd een zware val maakte. Ze had haar heup verbrijzeld en zelfs na een langdurige revalidatie kon ze de perfecte passen niet meer uitvoeren. Uiteindelijk werd ze gedwongen het dansen op te geven. Toen Charlotte haar diploma van het middelbaar onderwijs kreeg, besloot ze om nooit meer verder te studeren.

Noch haar ouders, noch haar zus konden haar toen op andere gedachten brengen. Gelukkig hoefde Charlotte zich geen zorgen te maken over haar financiën; haar ouders hadden er immers voor gezorgd dat haar na hun dood niets ontbrak.

Merel moest vaak glimlachen om haar gekke tante. Maar vooral vond ze het plezierig dat er geen toezicht op haar was wanneer haar ouders het huis uit waren.

Ze hield even halt voor een grote spiegel op de eerste verdieping. Ze schudde haar hoofd en schoof haar kastanjebruine krullen achter haar oren. Meestal droeg ze haar halflange haar in een staart, omdat de weerbarstige krullen voor haar ogen vielen wanneer ze aantekeningen maakte op school. Haar grote, blauwgrijze ogen keken tevreden naar haar spiegelbeeld.

Plots vervaagde haar blik en wist ze niet meer waar ze was. Voor haar ogen zag ze een vreemde stad, helemaal ommuurd. Er was iemand die tegen haar riep dat ze moest vluchten! Maar wie er riep, zag ze niet.

Verbaasd knipperde ze met haar ogen. Wat was dat een rare droom, zomaar op klaarlichte dag! Ze keek naar Vanille, die zich tegen haar benen vlijde, en glimlachte. "Het betekent niets, schattebout, je baasje was waarschijnlijk aan het dagdromen."

Merel hoorde de telefoon; ze liep erheen en nam op. Het was haar beste vriendin Elise. Gewoonlijk kletsten ze een uur aan de telefoon, maar vandaag zei Elise haar op ongewoon dringende toon dat ze onmiddellijk naar hun vaste ontmoetingsplaats moest komen. Verwonderd legde Merel de hoorn neer. Ze pakte haar regenjas, haalde haar fiets uit de garage en reed zo vlug als ze kon naar het kappelletje aan het begin van het bos. Terwijl de laatste druppels regen vielen, kwam ze er aan en zag Elise met haar onafscheidelijke broer Tim en diens beste vriend Jim. Dit waren haar allerbeste en trouwste vrienden.

Elise leek uiterlijk absoluut niet op haar tweelingbroer Tim. Terwijl zij koperkleurig haar had, was dat van Tim goudkleurig. Elise was kleiner en iets molliger dan haar tengere broer. Wanneer ze lachte, vormden er zich twee diepe putjes in haar wangen.

Merel stapte nieuwsgierig van haar fiets. Als kleuters zaten ze al samen in de klas en nu, als zestienjarigen, gingen ze na de vakantie naar het vijfde jaar Latijn-Grieks.

“Wat een haast, zeg! Wat is er gebeurd?” vroeg ze aan Tim, die het dichtst bij haar stond.

“Tets wat je amper kunt geloven! Kom, we hebben op jou gewacht. Elise zal het je onderweg wel uitleggen en ik zal Jim alles vertellen.”

Terwijl ze twee aan twee het bospad op fietsten, begon Elise te vertellen. “Gistermiddag waren Tim en ik uit verveling het bos ingereden, helemaal tot aan de verlaten mijningang. We begonnen stenen te zoeken voor Tims verzameling, tot we iets hoorden. We zijn voorzichtig naar de ingang van de mijn gegaan en tot onze verbazing zagen we een gewonde man op de grond liggen. Tim belde onmiddellijk de hulpdiensten en ik hielp de man. Terwijl Tim belde, begon de man tegen mij te praten. Hij beweerde dat hij naar de Middeleeuwen was geweest en dat hij daar in gevechten verwickeld geraakt was. Nadat hij er had rondgedoeld, werd hij op een zeker moment vreselijk toegetakeld door een groep bandieten. Daarom besloot hij om terug naar onze tijd te komen, voornamelijk om zich te laten verzorgen. Toen hebben de hulpdiensten hem meegenomen. Maar hij riep nog hijgend naar mij: ‘Kijk bij nacht naar de ronde eik met barsten! Bij nacht, en wacht op de volle maan en de bliksem!’ Dit herhaalde hij meerdere keren, tot hij niet meer hoorbaar was in de ziekenwagen.” Elise schudde even haar hoofd. “Het was erg vreemd! Nadat hij weg was, moesten we nog meegaan met de politie om een verklaring af te leggen als ooggetuigen. De agente was van mening dat we het hele verhaal met een dikke korrel zout moesten nemen, aangezien ze dacht dat deze man een psychiatrische patiënt was die al meer dan een half jaar verdwenen was uit een gesloten instelling. Dat is het verhaal!”

“Natuurlijk is die man geestesziek. Wie gaat er nu eventjes naar de Middeleeuwen? Welk normaal mens gelooft zoiets?” antwoordde Merel lachend.

Maar Elise bleef serieus kijken en zweeg terwijl ze verder fietsten. Bij de verlaten mijningang stapten ze af. Merel nam Elise bij de arm en zei: “Jij gelooft die onzin toch niet echt? Elise?”

“Ik weet het niet, Merel. Die man vertelde volgens mij de waarheid en Tim gelooft dat ook.”

Merel rolde met haar ogen. “Kom nu, het is waanzin! Zien jullie hier misschien een deur naar de Middeleeuwen?”

Nu was het de beurt aan Tim om haar serieus aan te kijken. “Er bestaan een soort van wormgaten die mogelijk naar andere dimensies leiden. Ik heb daarover gelezen. Het zou een dunne buis zijn, afkomstig van een ruimtetijd die een verbinding kan maken met parallelle universums.”

Merel zocht begrip bij Jim. De lange, zwartharige jongen was een nuchtere Nederlander; zou hij niet lachen om het hele verhaal?

Maar Jim haalde zijn schouders op. “Ik weet het niet, mij lijkt het ook onlogisch. Mochten er zulke doorgangen of verbindingen bestaan, dan zouden er veel meer mensen verdwijnen. En ik heb nog nooit van zulke verdwijningen gehoord!” Hij zweeg even en vervolgde: “Ik heb echter ook gelezen over parallelle universums. Of het waar is weet ik niet, maar ik vind dat we tenminste moeten proberen om zo’n opening te zoeken. Vinden we niets, dan zij het zo. Maar dan hebben we het toch geprobeerd.”

“Inderdaad! Straks zoeken we naar een soort tunnel die twee zwarte ruimtegaten met elkaar verbindt,” riep Tim opgewonden.

“Ik geloof niets van wat die man beweerde en jullie zouden dat ook beter doen,” zei Merel overtuigd tegen Elise en Tim.

“Toe, Merel, ga mee. We doen toch alles samen?” Met haar hoofd schuin en een pruilmondje keek Elise haar aan.

Merel lachte om Elises grimassen, maar hield vol: “Ik geloof niets van dat verhaal.”

Tim ging voor haar staan. “Toe, Merel, laten we het uitzoeken. We hebben niets te verliezen. De vakantie is begonnen en wat moeten we anders in dit godvergeten oord doen om ons bezig te houden? We kunnen het toch proberen? Ik geloof dat het verhaal van die man waar was!”

“Je gelooft echt nog in sprookjes, hé?”

Tim boog zijn hoofd een beetje naar zijn schouder, vouwde zijn handen bij elkaar en smeekte: “Toe, Merel, laten we het proberen. “Toe?”

Merel kon haar lach niet inhouden. “Oké, betweter! Maar als we niets vinden, zal je mijn verloren tijd moeten goedmaken!”

“Weet je wat? We zullen erom wedden. Als jij en je zus gelijk hebben, zullen Merel en ik jullie trakteren op een hele dag in een pretpark! Gebeurt er niets, dan zijn jullie ons hetzelfde verschuldigd. Wat denk je, Merel? Doen we dat?” vroeg Jim.

“Best! Het lijkt me een goede afspraak.”

Merel voelde er niet veel voor om ’s nachts aan de rand van een bos bij een verlaten mijningang te zoeken naar een verzinsel van een gestoorde man. Maar ze wilde evenmin met haar vrienden ruziemaken om zo’n absurd verhaal.

“Waarom wil je vannacht gaan?”

Opgewekt stak Tim zijn vinger omhoog. “Zoals de man Elise vertelde, kan er enkel een poort geopend worden bij volle maan en bliksem. Vannacht is het volle maan én het gaat onweren!”

Merel zuchtte. “Goed, ik zal vannacht met jullie mee zoeken.”

De logica achter Tims antwoord van het onweer en de volle maan vond ze stom, maar ze hield die gedachte voor zichzelf.

Elise juichte en gaf Merel een zoen op haar wang. “Ik wist wel dat je ons zou geloven. Nu bespreken we best wanneer we straks samenkomen.”

Uren later ijsbeerde Merel alleen in haar grote slaapkamer. Ze had zojuist gebeld met haar ouders en hun alles verteld. Haar moeder vond het verhaal zo amusant, dat ze haar aanraadde om zeker mee te gaan op de nachtelijke speurtocht. Op sommige momenten miste Merel haar ouders, zoals nu. Ze wenste dat ze haar moeders armen om zich heen kon voelen. Ze vroeg zich af hoelang ze ditmaal in Egypte zouden blijven. Haar vader had goedlopende investeringen in Cairo waar hij zijn opgravingen mee financierde. Merel kon dan ook altijd rekenen op een goedgevulde beurs, maar die woog niet op tegen de tijd die ze anders met haar ouders door zou kunnen brengen.

Hier in huis waren enkel Rosita en Maria en die laatste vertrok elke dag om zes uur. En natuurlijk was er haar tante Charlotte, die in haar vertrekken wegdroomde. Toch had haar tante het recht om te weten

dat ze aan een nachtelijke tocht begon, vond Merel. Ze liep door het huis naar haar tante. Resoluut klopte ze op de deur, van waarachter zachte muziek te horen was. De muziek stopte abrupt en haar tante, gekleed in een groene, zijden pyjama, deed de deur open.

“Dag, kleintje, is er iets?”

Merel glimlachte. In de ogen van haar tante ogen bleef ze het kleine nichtje, terwijl ze inmiddels even groot waren. Merel ging de kamer in en vertelde wat ze ging doen.

Onverschillig haalde Charlotte haar schouders op. “Als je ouders het weten, is het voor mij ook goed. Wil je misschien een glaasje rosé? Hij is echt van een voortreffelijke kwaliteit.”

Merel schudde haar hoofd en bedankte haar. “Ik ga nog even een kort dutje doen, tante, dan heb ik vanavond minder slaap.”

Ze verliet stil de kamer en liet Charlotte achter in een dromerige toestand. Ze keek naar haar horloge; een uurtje slapen kon gerust. Ze stelde het alarm in op haar mobieltje en ging op bed liggen. Vanille vlijde zich onmiddellijk naast haar en zijn warmte liet Merel indommelen.

Haar geest zweefde weg naar een plaats met huizen, torens en mensen die ze nog nooit in haar leven had gezien. Ze voelde zich er niet veilig en begon haastig te lopen. Haar vrienden renden met haar mee. Tim maakte haar erop attent dat er dikke struiken stonden. Het angstzweet brak haar uit en haar hart klopte in haar keel.

Het alarm van haar mobieltje rukte haar uit haar slaap. Verward stond ze op. Wat droomde ze toch raar!

Ze friste zich op en haalde een bruine, lange broek uit haar kast. Ze kleedde zich warm aan en haalde zelfs haar groene regenlaarzen tevoorschijn. Het was dan wel juli, maar 's nachts kon het koud zijn in een bos. Ze knuffelde Vanille nog eens, die op haar bed verder lag te ronken. Toen stak ze twee grote zaklampen in haar rugzak, samen met haar mobieltje en twee flesjes water. Ze trok haar lange, beige regenjas aan, omdat daar een comfortabele kap aan zat.

Het regende zacht toen ze de voordeur achter zich sloot. Ze haalde haar fiets uit de garage en sprong er met enige tegenzin op. Snel reed ze in de duisternis naar de kapel.

Ze begreep echt niet wat Tim haar wilde bewijzen. In de verte hoorde ze het onweer losbarsten. De regen werd feller en er stak wind op. Ook dat nog... Bedankt, Tim, dacht ze bitter, terwijl ze haar aandacht bij het verkeer trachtte te houden.

Toen ze de laan opreed, kwam Jim plots naast haar rijden. Hij lachte. "Wat kijk jij bedrukt, meid! Of we nou iets vinden of niet, plezierig zal het in ieder geval wel worden. Wie weet komen we weerwolven tegen; het is immers volle maan!"

Merel keek hem zuur aan, maar ze hield haar mond.

Samen kwamen ze bij de kapel, waar Elise en Tim hen opwachtten. Zwijgend fietsten ze verder tot ze aan de verlaten mijn kwamen. Toen ze hun fietsen op het gras neerlegden, begon het harder te regenen. De donder kwam naderbij en rommelde met hels lawaai boven hun hoofden, terwijl de ene na de andere bliksemschicht de hemel doorkliefde.

"Volgens de man moeten we nu op zoek gaan naar een ronde eik met barsten erin. Ik weet waar die is. We moeten naar rechts, volg mij maar," zei Tim en hij liep voorop. Ze haalden hun zaklampen tevoorschijn terwijl de regen hen om de oren sloeg. Het onweer werd heftiger en de wind blies stevig en vastberaden door het bos.

"Pas maar op, Merel! De maan is vol. Hoor je in de verte de weerwolven niet rondsluipen en huilen?" riep Jim naar Merel, terwijl hij lachte naar Elise.

Maar Merel was niet in staat te antwoorden. Ze had spijt dat ze meegekomen was. Ze dacht aan Vanille die nu op een warm plaatsje op haar bed lag, terwijl zij hier verkleumd en nat in de modder rondliep.

De donkere bomen langs het smalle pad kreunden en kraakten onder de geseling door dit onguere weer.

Ze kwamen aan in het bos, waar de ene eikenboom naast de andere stond.

"Kijk uit naar een mooie, ronde eik!" riep Tim.

"Ik wist niet dat er vierkante bomen groeiden," zei Elise lachend.

"Waar zoek jij nu eigenlijk naar?" vroeg Merel.

Tim antwoordde dat ze naar iets speciaals moesten zoeken, een of ander kenteken op een boom. Hij legde haar opnieuw uit dat het worm-

gat een poort was naar een andere dimensie. Maar hoe die eruitzag, kon hij haar onmogelijk vertellen.

Merel trok haar wenkbrauwen op en tuitte haar lippen: wat een idiote theorie!

Intussen bleef de regen meedogenloos op hen neervallen; het was of er een waterval op hun hoofden neerkwam.

Merel liep naast Elise, die klappertandde van de kou. Eigen schuld, dacht ze, dat komt ervan als je je broer altijd gelijk geeft.

Jim keek op zijn horloge. "We lopen al meer dan een uur in het rond, Tim. Er is hier niets eigenaardigs te vinden. Volgens mij heeft die man jullie iets wijsgemaakt."

Tim draaide zich om. "Tja, er is inderdaad niets speciaals te zien en ik ben trouwens drijfnat. Het lijkt me het beste dat we maar naar huis gaan, dan komen we nog wel eens terug wanneer het droog weer is."

Merel slaakte een hoorbare zucht. Voor haar ogen zag ze in een flits een verwarrend beeld. Ze zag een massa mensen die haar onbekend waren, zoals in haar droom daarstraks. Hun blikken waren vijandig. Ze rilde en voelde intuïtief aan dat er moeilijkheden op komst waren.

Ze keerden zich om en liepen terug, tot Elise plots bleef staan en schreeuwde: "Hier moet het zijn! De man zei: 'Kijk bij nacht naar de ronde eik, wanneer volle maan en bliksem samengaan'. En daar ... daar bedoelde hij deze plek mee, kijk maar!"

In het zwakke maanlicht zagen ze tussen de stortbuien door dat ze op een kleine, open plek waren gekomen. Rond hen, alsof er een cirkel getrokken was door de natuur, stonden eikenbomen op gelijke afstand van elkaar. De bomen hadden in het zwakke maanlicht een koperen kleur en allen vertoonden ze inkervingen. Maar één dikke eik had diepe barsten, alsof hij bewerkt was geweest met een bijl. Merel vond dat hij onnatuurlijk leek.

"Laten we alsjeblieft terugkeren voor het te laat is!" riep ze.

Maar de anderen waren zo in de ban van hun zoektocht, dat ze geen acht sloegen op wat ze zei.

"Dit bedoelde hij!" riep Elise nog, voordat een enorme bliksem-schicht met een oorverdovend lawaai, dat nog luider was dan de striemende regen, tot ontlading kwam. Merel dacht dat haar hoofd ontplofte

door een enorme druk. Die voelde zo hevig aan dat ze flauwviel. Het was alsof iedere molecuul van haar lichaam uiteenspatte.

2.

Of ze lang buiten bewustzijn was, wist Merel niet. Ze opende haar ogen en werd zich bewust van een stekende hoofdpijn. Ze sloot haar ogen weer een moment, tot ze gekreun naast zich hoorde. Vermoeid keek ze naar Elise, die geknield op het gras zat en haar handen stevig tegen haar maag drukte, alsof ze moest overgeven.

Tim en Jim lagen naast Elise en sliepen blijkbaar.

“Ik ben ziek!” kreunde Elise.

“Ik ook,” mompelde Merel. Ze sloot opnieuw haar ogen en viel in een diepe slaap. Uren later werd ze gewekt door de stem van Jim. Zacht tikte hij met zijn vinger op haar wang tot ze haar ogen opende. Verbaasd keek ze hem aan. “Wat is er gebeurd? Ben ik ziek geweest?”

Jim zat naast haar en keek bedrukt. “Ik weet niet wat er gebeurd is, maar hier klopt iets niet. Elise en Tim liggen nog buiten westen en...” Jim schudde ernstig zijn hoofd. “Je moet eens rondkijken; alles ziet er anders uit.”

Moeizaam ging Merel overeind zitten en keek rond. Vannacht was ze toch in het bos geweest om Tim te helpen zoeken naar zijn wormgat? Wat was er dan gebeurd? Merel voelde de warmte van de zon, maar deze plek zag er inderdaad anders uit dan het bos bij het kapelletje. Haar oog viel direct op een plant die ze in haar kruidenboek had staan, maar nog nooit in het wild gezien had: tormentil. Voorzichtig probeerde ze op te staan; al haar ledematen waren stijf. Stapje voor stapje liep ze naar de drielobbige loofbladeren van de tormentil. Ze streelde de kleine, gele bloemen, die volop in bloei stonden. Deze plant groeide zeker niet in het bos!

Ze hoorde Elise opnieuw kreunen en draaide zich om. Jim wreef over Elises hand. Die laatste mompelde iets onverstaanbaars.

Merel haalde haar flesje water uit haar rugzak en bood het haar vriendin aan.

Terwijl Elise gretig dronk, werd Tim verdwaasd wakker.

“Wat is er gebeurd? Ik voel me niet goed,” mompelde hij.

Jim glimlachte: “Welkom in de club. Er is iets met ons gebeurd, want we voelen ons alle vier beroerd. En de omgeving ziet er ... anders uit!”

Tim stond aarzelend op en keek om zich heen.

“Welnee, het was daarstraks donker in het bos. Het lijkt anders in het licht, maar dat is het niet.”

Jim schudde bedenkelijk zijn hoofd. “Ik ken het bos waar we waren zeer goed. Iedere plek, bijna iedere boom is mij vertrouwd, maar hier? Volgens mij zijn we echt ergens anders! En mijn horloge is stuk, ik weet niet eens hoe laat het is.”

Iedereen keek naar zijn horloge en vervolgens naar hun eigen uurwerken. Ze kwamen tot de onthutsende vaststelling dat er niet één nog liep. Ze keken aandachtig rond en langzaam groeide het besef dat ze op een andere plek waren verzeild.

“Daarom zijn we alle vier ziek geweest, we zijn door een andere dimensie gereisd! Kom, laten we de omgeving eens verkennen!” riep Tim enthousiast.

“Wacht, Tim, wacht even! Stel dat het waar is wat je zegt, dan moeten we op deze plek een teken achterlaten zodat we terug naar huis kunnen!” antwoordde Elise met een beverige stem.

Merels mond viel open. Er flitsten vragen door haar hoofd: hoe was dit mogelijk? Was dit echt, of was dit misschien een nare droom? Haar hart bonkte hevig.

Elise deed haar geruite sjaaltje af en bond het rond een laaghangende tak van de boom. Merel nam haar rugzak en volgde haar vrienden door het onbekende bos. Stel dat ze niet meer terug zouden komen! Stel dat een van hen gewond of ziek zou worden! Ze beefde van angst.

“Tim, hoe komen we dan terug?” vroeg ze met een klein stemmetje.

“Waarschijnlijk moeten we wachten tot het weer onweert en het volle maan wordt. Maar dat kunnen we later nog uitzoeken.”

Merel pijnigde haar hersenen. Ze hoorde Elise zachtjes snikken en prevelen: “Ik hoop dat ik mijn ouders nog terugzie...”

Merel sloeg haar arm rond Elises schouder. “Ik hoop het ook. Kom, we zullen de jongens volgen.”

Toen ze aan de rand van het bos kwamen, zagen ze enkel hoog opgeschoten onkruid en voor zo ver ze konden zien vlakke weilanden, badend in het zonlicht.

“Let nu goed op waar we zijn uitgekomen,” zei Tim tegen de meisjes. “Heel de weg die we hebben afgelegd is aangeduid door Jim en mij. We hebben overal takken afgebroken, het is een recht spoor tot aan de boom vanwaar we zijn gekomen.”

Merel en Elise slaakten een zucht van opluchting; gelukkig hadden de jongens daaraan gedacht. Merel keek hen dankbaar aan – ze had niet eens gezien wat de jongens voor haar deden.

“Hé! Wacht, ik heb mijn mobieltje bij me,” riep ze plots triomfante-lijk. De anderen keken verrast, terwijl zij haar rugzak uitschudde en driftig op het paarse toestelletje tokkelde. Vol spanning keken de anderen toe, maar Merel schudde haar hoofd.

“Geen enkel signaal. En hij is zeker niet leeg!”

Jim schudde zijn hoofd. “Dat dacht ik wel, maar we slaan ons hier doorheen. Kom, laten we eerst op verkenning gaan, want we weten niet waar we beland zijn.”

Naarmate de zon hoger klom, werd het warmer. Ze borgen hun regenjassen en overvullige kledij in hun rugzakken en trokken bezweet het land door. Het lange gras geurde heerlijk en scharen vogels, die ontzettend veel kabaal maakten, vlogen over hen heen.

Ze liepen allemaal naast elkaar en speurden de hele tijd in het rond om toch maar een glimp op te vangen van iets wat hun bekend was.

“Kijk daar, een ruiter!” riep Tim.

In de verte zagen ze een ruiter te paard, maar hij was te veraf om enige details te zien.

“Het paard loopt op een verhoging,” zei Elise, terwijl ze haar hand boven haar ogen hield tegen de zonnestralen.

“Kom, laten we daar naartoe gaan, daar zijn waarschijnlijk nog meer mensen,” stelde Jim voor. Hij wreef met zijn hand langs zijn hals om een vlieg weg te jagen.

Terwijl ze haastig verder stapten, voelde Merel haar maag rammen. Ze vertelde de anderen dat ze honger had.

Jim had nog een reep Mars in zijn rugzak en die verdeelde hij in vier delen. Hoewel het stuk zo hard als steen was, liet Merel het in haar mond smelten en genoot ze ervan.

Na een lange tijd lopen kwamen ze uit op een zeedijk. Ver voor hen zagen ze schaars verspreide boerenhutten tussen het dichte geboomte liggen.

“Hier wonen ook niet veel mensen,” zei Elise verwonderd.

Verder lopend zagen ze een grote bocht. Pas toen ze die voorbij waren riep Merel: “Kijk daar!” en wees naar grote torens die blinkend in de verte stonden.

“Waar zitten wij toch? Ik herken hier helemaal niets!” zei Tim.

Ze ploeterden door het hoge lover en ademden de zilte zeelucht in. Het was aan hen te zien dat ze moe werden, want Elise begon te strompelen en vroeg aan Merel om halt te houden. Merel riep de jongens erbij. Ze besloten even te rusten en op aandringen van Tim maakte iedereen zijn rugzak leeg om te kijken of er iets te eten of drinken inzat.

Merel liet haar halfvolle en nog een vol drinkflesje water zien en Tim vond twee verfrommelde pakken kauwgum, een zakmes en een kartonnen pakje appelsap. Elise had niets bruikbaar bij zich; er zat enkel een toiletzakje met een kam en lippenstift in haar rugzak. Jim vond een zakmes, lucifers en nog een stuk chocolade dat helemaal wit uitgeslagen was. Hij wilde het weggooien, maar Merel belette het hem.

“Wie weet hoeveel honger wij nog zullen lijden. We mogen niets weggooien.”

Tim gaf haar gelijk.

Voorzichtig dronk iedereen een lange teug van het intussen lauwwarme water van Merel. Ze genoten er zichtbaar van.

Na een tijdje sprong Elise op. “Ik ben uitgerust. We kunnen verder gaan, als jullie dat willen.”

Iedereen volgde haar voorbeeld en ze liepen verder. De geur van gemaaid koren drong in hun neusgaten.

Merel snoof een andere herkenbare geur op. Een eind van haar vandaan zag ze een struik staan; de bovengrondse scheuten droegen bollen vol zaad en stonden in bloei. Ze glimlachte; het was hop. Het aroma van

kruiden was als een boek voor haar: op iedere bladzijde in haar hersens verankerde ze een nieuwe geur, om nooit meer te vergeten.

Bezweet en vermoeid liepen ze verder. Hun voeten lieten afdrukken na in de kleiachtige aanslibbing van het zeewater. Hier en daar was een kreek ontstaan. Kleine vogels liepen er driftig langs en pikten iets uit de plas. Langs deze schorre, waar kleine sleutelbloempjes bloeiden, liepen ze verder tot ze een stad naderden. Ze kwamen steeds dichterbij en hielden plots halt. Ze schrokken toen ze de contouren van de stad voor zich herkenden.

“Een middeleeuwse stad!” riepen ze gelijktijdig uit.

Jim slaakte een jubelkreet. “Hoera! Het is ons echt gelukt!”

Merel huiverde. Dit was de stad die ze gezien had in de spiegel en in haar droom. Ze herinnerde zich dat iemand iets geroepen had, maar ze wist niet wat. Vanaf nu ga ik opletten bij alle vreemde beelden die voor mijn ogen verschijnen, nam ze zich voor. Vroeger, als kind, had ze al op klaarlichte dag vreemde dingen voor haar ogen gezien. Ze bleef staan en langzaam drong het haar door dat ze telkens een gebeurtenis voorzag. Mijn hemel, dacht ze, en ik heb er nooit werkelijk acht op geslagen!

“We moeten door een stadspoort,” zei Tim ernstig. Zijn enthousiasme was op slag verdwenen.

Merel voelde het zweet op haar lichaam verkillen en haar hart bonkte van angst. Nu werd de realiteit bevestigd: ze was inderdaad door de tijd gereisd! Met al haar wilskracht had ze de gedachte verdrongen dat ze in een andere tijd was terechtgekomen en nu, bij het aanschouwen van de grote stadspoort, beefde ze.

De jongeren bleven gedurende enkele minuten stokstijf staan. Niemand sprak nog. Ieder van hen was zo verdiept in zijn gedachten en vragen, dat ze alle vier schrokken van een ruiter te paard die langs hen heen draafde.

“Onze kleding! Onze taal! Jongens, ik geloof dat we moeilijkheden gaan krijgen,” zei Jim met bevende stem.

“Kom, we kunnen hier niet blijven staan. Laten we proberen binnen te geraken, zo raar zien we er nu ook weer niet uit! We hebben allemaal een lange broek aan, dus we zijn al netjes gekleed,” vond Elise.

De anderen zeiden niets. Stil en met kleine passen kwamen ze bij de ophaalbrug. De zon priemde haar warmte door hun huid. Ze waren moe, hongerig en dorstig, maar ze wisten niet wat ze moesten doen. Tot ze achter hen een paard met kar hoorden naderen.

“Dat is onze kans, we blijven pal achter de kar meelopen!” fluisterde Tim.

Op de kar zat een man met een stoppelbaard die hun argwanend aankeek. Het paard slofte op de neergelaten brug; zijn beslagen hoeven klonken dof. Het viertal drukte zich bijna tegen het uiteinde van de kar om zo onzichtbaar mogelijk in de stad te geraken. Langs weerszijden van de grote, zwarte poortdeuren stonden poortknechten en wachters in vreemde kledij. De mannen keken nors en gemeen naar iedereen die buiten of binnen de poort liep.

Merel durfde nauwelijks op te kijken. Ze beet gefrustreerd op haar lip en liep door met neergeslagen ogen. Pas toen ze de brugkettingen weer hoorde rammelen, wist ze dat ze in de stad aangekomen waren.

“Wij hebben geluk gehad, al hebben die wachters mij wel vreemd aangekeken!” vertelde Jim opgelucht.

Merel zag dat de muren van het poortgebouw begroeid waren met dikke pakken geelgroen mos. De angst die zich in haar had genesteld, maakte haar onrustig.

Ze liepen door drukke straten, waar burgers, zwervers, kooplieden en bedelaars hun argwanend aankeken. Ze zagen kinderen die zich bukten, midden op straat, om hun behoefte te doen. Overal lagen kleine plasjes die naar ammoniak roken. Ze moesten uitkijken waar ze liepen, want overal lag er wel mest of andere viezigheid op hun weg. Op sommige plaatsen hing er dan ook een doordringende stank, maar ze zagen niemand die zijn neus ervoor ophaalde. Af en toe moesten ze opzij springen voor enkele ruiters met gracieuze blauwe en rode pluimen op hun hoed, die hun paarden hun gang lieten gaan tussen het volk. Maar de mensen waren dit blijkbaar gewoon; niemand maakte zich er druk over. Merel maakte plaats voor een magere muilezel. Zijn ribben waren te zien en aan een wond op zijn lange oor zaten tientallen vliegen. Ze zagen mannen die groezelige en versleten hemden droegen. Vuile kinderen van wie het gezicht half onder groen snot schuilging. Vrouwen

met verweerde, rimpelige gezichten en vieze haren, die stonden te keuvelen in de schaduw van een afdak.

Terwijl ze zich door de drukte wurmden, zag Merel een oude vrouw zitten op de hoek van de straat. Haar huid had door de jarenlange buitenlucht de kleur van eikenhout. Haar rechterhand, die ze openhield om te bedelen, leek op een klauw. De verpauperde bedelares wees naar haar.

Er liep een koude rilling over Merels rug. Ze begreep zichzelf niet; ze was altijd zo hulpvaardig, maar bij het zien van deze bedelares be kroop haar een gevoel van afkeer. Het was niet de stank die het oudje bij zich droeg, noch haar lompen, noch haar etterende zweren of haar tandeloze mond. Het was een voorgevoel dat haar waarschuwde. Huiverend haastte ze zich verder.

In sommige straten waar ze wandelden, lagen hopen mest waar grote, zwarte vliegen op zaten. De scherpe geur van urine en ander afval drong diep door in hun neus. Op een van de talrijke mesthopen zat een rondtrekkende schoenlapper.

Merel keek met afschuw naar een dood dier dat achteloos op een stoep was gelegd en Elise bleef staan om een stilstaand bruin paard te bewonderen. Het had een mooi kleed van zilverstiksels op zijn rug liggen.

Tim trok aan Elises arm. "Kom nu mee, we moeten allemaal bij elkaar blijven."

Merel keek vanuit een ooghoek naar enkele vrouwen, die haar al pratend voorbij liepen met hun wijde mantels. Hun gesprek verstomde toen ze haar bekeken. Merel had graag geweten welke taal deze mensen spraken. Ze richtte haar aandacht opnieuw op haar omgeving.

Tot nu toe hadden ze enkel houten huizen gezien, maar naarmate ze de stad dieper indrongen, zagen ze huizen met een rode stenen onderbouw, rijkelijk versierd met smeedwerk. Aan sommige huizen zagen ze op de bovenverdieping een bloempot prijken en hier en daar hing er een kleine, ronde vogelkooi. Er waren huizen met kunstig versierde trapgevels en mooi uitgewerkte ijzeren lantaarns. De in lood gevatte ruitjes blonken in het zonlicht. Merel zag vensters waarin de glazen panelen voorstellingen uitbeeldden van heiligen, omringd door een

aureool. In de warme, roodbruine kleuren van het glas ontdekte Merel ook wapenschilden. Voortdurend botsten mensen tegen haar aan en opnieuw rook ze de ranzige geur van urine en ongewassen lichamen. Er heerste een ontzettende rumoerigheid in deze straat.

Ze zagen knechten die karren uitlaadden, dienstmeisjes die haastig over straat liepen, bedelaars die rondzwierven en amper geklede, blootsvoetse kinderen die hen aanstaarden en aarzelend achteruitgingen toen ze hen zagen aankomen.

Ze liepen lange tijd verder tot ze bij de haven kwamen. Het rook er naar vis en teer en er was een bedrijvigheid van jewelste. Karren met grote en kleine tonnen er op ratelden langs de kleine, ongelijke keien.

“Ik ben moe, ik kan niet meer verder,” zuchtte Elise.

Merel keek haar medelijdend aan en vroeg aan de jongens wat ze nu verder moesten doen.

Tim vond dat ze het beste op zoek konden gaan naar onderdak voor de nacht en eventueel naar voedsel.

“Ik denk dat we ergens in Nederland zijn terechtgekomen,” zei Jim opeens. De anderen staarden hem vragend aan en Jim haalde twijfelend zijn schouders op: “Van wat ik heb opgevangen van deze mensen, spreken ze hier een soort Oudhollands.”

“Als dat waar is, kunnen we misschien iemand aanspreken die ons verder kan helpen,” stelde Elise voor.

“Wie gaat er vier vreemden onderdak geven?” vroeg Jim zich af.

“We kunnen toch proberen naar een klooster te vragen, of een ziekenhuis, of zelfs een priester. Die mensen zullen ons zeker helpen,” antwoordde Merel.

De anderen gaven haar gelijk.

“Kom, we spreken iemand aan en vragen ernaar. We zullen wel zien wat het wordt. Zo kunnen we ook niet verder. We zijn moe en hebben honger en dorst. Wachten jullie hier, ik ga daarginds bij die mannen mijn licht eens opsteken.” Jim draaide zich om en liep weg.

Elise protesteerde en wilde meegaan, maar Merel hield haar tegen en overtuigde haar dat Jim meer kans maakte als hij alleen was.

Bezorgd keken ze Jim na, die naar een groepje werkende mannen stapte. Ze zagen hoe hij met allerlei gebaren iets vroeg aan een van hen.

Even later kwam er nog een man bij staan en al gauw was Jim omgeven door een hele menigte werkvolk. Het leek uren te duren voor hij terugkwam.

“We zijn beland in de Lage Landen. Nederland dus voor ons, in de stad Middelburg. Ze hebben mij toch een beetje begrepen, want ik weet nu dat we naar een klooster kunnen gaan om onderdak te krijgen.”

Jim vertelde verder dat de taal wel enige overeenkomst had met het Nederlands dat zij spraken, maar hij moest aandachtig luisteren en sommige woorden waren hem onbekend. Als laatste vertelde hij zijn vrienden dat ze nog meer dan een uur moesten lopen. Het klooster lag namelijk aan de andere kant van de stad.

Elise kreunde, maar stond toch op om verder te gaan.

Onderweg vroeg Merel aan Jim in welk jaar ze terechtgekomen waren, maar hij kon haar geen antwoord geven.

Jim leidde hen door nieuwe straten. Toch had Merel nog weinig oog voor haar omgeving. Bij iedere stap die ze zette, voelde ze haar kracht afnemen. Bovendien sleepte ze Elise, die met trage stappen liep en hijgde, mee aan haar arm.

Mogelijk omdat ze zo moe waren en langzaam liepen, duurde het bijna vier uur voor ze het klooster vonden. De zon ging langzaam onder; nog even en het zou donker worden. Het klooster lag op een grote open plek en aan weerszijden zagen ze open velden, waar nonnen werkten. Het kloostergebouw was volledig ommuurd en was omgeven door smalle, lange lindebomen.

Het deed hun goed om even in de schaduw te lopen.

Tim klopte krachtig op de zware poort. Toen hij opnieuw aanstalten maakte met zijn vuist, hoorden ze een sleutel omdraaien.

Een non, helemaal in het wit gekleed en met een grote, witte kap op haar hoofd, opende de deur. Ze keek hun argwanend aan.

Tim legde haar uit dat ze reizigers waren uit een ver land en dat ze verdwaald waren. “We hebben behoefte aan slapen en eten,” verduidelijkte hij en wreef over zijn lege maag. “Help ons, alstublieft!” smeekte hij de zwijgende non.

De zuster bekeek hen opnieuw en liet hen twijfelend binnen.

Ze liepen over een zanderig pad op de binnenplaats, waarna ze opnieuw door een poort moesten. Daar bracht de non hen naar een klein, koel vertrek, waar de abdis stond. Zij was een oudere, rijzige vrouw, met een strenge blik in haar ogen. Ze gaf een teken aan de kloosterzuster dat ze moest weggaan. Pas nadat de deur achter hen gesloten was, vroeg de abdis vanwaar ze kwamen en wat het doel was van hun reis.

Nu kon Merel goed horen hoe het Oudhollands klonk. Tegen haar verwachting in begreep ze er bijna alles van. De taal deed haar denken aan het Fries. Veel woorden waren hetzelfde, alleen de manier waarop ze werden uitgesproken klonk anders. Ze was als kind vaak op bezoek geweest bij een oom die in Friesland woonde. Hij had een grote boerderij en ze genoot telkens van de bezoeken die ze met haar ouders aan hem bracht.

Tim legde nogmaals uit dat ze van een ver land kwamen, verdwaald waren en dat ze hulp nodig hadden. Hij keek de abdis verwachtingsvol aan.

Er heerste een stilte in de kleine kamer en Elise begon zenuwachtig te kuchen.

De abdis zweeg lange tijd. Met haar priemende blik nam ze iedereen apart in zich op. Merel begon al te vrezen dat ze weer naar buiten zouden moeten, toen de abdis eindelijk begon te praten. Ze vertelde hun dat ze een maal kregen en dat ze konden overnachten, maar de volgende ochtend zouden ze moeten vertrekken.

Het viertal bedankte de kloosteroverste, die hen wegleidde.

Merel rilde, het was hier fris. De dikke muren van het kloostergebouw hielden de buitenwarmte tegen. Hoe koud zou het hier dan niet zijn in de winter, vroeg ze zich af.

Ze liepen achter de non aan, die hen door smalle, lange gangen leidde, die schaars verlicht werden door kaarsen. Ze passeerden een klein vertrek waarvan de deur openstond. De abdis keek even naar een jonge vrouw die in barensweeën op een bed lag, maar stapte onbewogen verder.

Merel zag in een flits dat een van de zusters bij een smal houtvuur stond, waar ze doeken verwarmde. Dit was niet alleen een klooster voor nonnen, hier werden ook kinderen geboren.